

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7921010072
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kohutová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7921010072.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kohutovej a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Zuzany Homzovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. júna 2021, v trestnej veci obžalovaného O. L. pre pokračovací zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov sp.zn. 3T/14/2021 zo dňa 13.4.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora a obžalovaného O. L..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 13.4.2021 sp.zn. 3T/14/2021 bol obžalovaný O. L. uznaný vinným v bode 1./ a 2./ výroku rozsudku pokračovacím zločinom lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., a v bode 3./ výroku rozsudku prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1./ - dňa 12.10.2020 okolo 16.00 hod. na chodníku pri materskej škole na ulici Komenského č. 1964/11 v Trebišove zozadu podkopol paličku, o ktorú sa opieral poškodený H. nar. XX.XX.XXXX., v dôsledku čoho poškodený na chvíľku stratil rovnováhu, ktorú skutočnosť zároveň využil obžalovaný, ktorý sa zmocnil koženej peňaženky poškodeného H. T., ktorú mal tento uloženú v pravom zadnom vrecku nohavíc aj s finančnou hotovosťou 80,- €, čím takto jej odcudzením spôsobil poškodenému H. T. škodu v celkovej výške 83,- €,

2./ - dňa 18.10.2020 okolo 21.30 hod. vo vestibule železničnej stanice v Trebišove pristúpil zozadu k poškodenej mal. X. O., nar. XX.XX.XXXX, sediacej na lavičke uvedeného vestibulu, ktorá v ruke držala svoj mobilný telefón zn. Apple iPhone 5S v hodnote 70,-€, ktorý jej vytrhol z rúk, pričom však poškodenej ho chytila za mikinu a snažila sa obžalovanému telefón zobrat' späť takým spôsobom, že spolu začali o mobilný telefón zápasit' a takto sa obaja presunuli až pred uvedený vestibul, kde sa poškodenej podarilo zmocniť sa svojho telefónu, na čo obžalovaný reagoval tak, že si počas trvajúceho vzájomného zápasu sňal z tváre rúško a pohryzol poškodenú, ktorá kričala o pomoc, do oboch rúk, ale zranenie jej nespôsobil, avšak v dôsledku bolesti spadol poškodenej mobilný telefón z rúk na zem, kedy však už obžalovaný od ďalšieho konania upustil a z miesta činu ušiel, pretože bol vyrušený pracovníkom železničnej stanice,

3./ - dňa 20.10.2020 okolo 19.30 hod. na nástupišti autobusovej stanice na ulici Komenského v meste Trebišov po predchádzajúcich verbálnych nezhodách slovne napádal a opakovane sa pokúšal fyzicky napadnúť poškodeného P. L., nar. XX.XX.XXXX, takým spôsobom, že sa ho snažil fyzicky napadnúť, pričom v jednej ruke držal sklenenú fľašu od Relax malinovky a v druhej držal malú rozbitú sklenenú fľašu od alkoholu a počas toho sa vyhrážal poškodenému P. L. slovami, že ho pozabíja, kde týmto konaním poškodenému P. L. nespôsobil žiadne zranenia ani škodu na majetku,

Bol mu za to uložený podľa § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. (§ 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák.) u h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému H. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Trebišov, W. XXXX/XX spôsobenú škodu vo výške 83,- € (osemdesiattri Eur).

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného H. T. so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor a obžalovaný.

Okresný prokurátor napadnuté rozhodnutie okresného súdu považuje za neodôvodnené a neprimerane mierne.

V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že sám obžalovaný vo svojej výpovedi z prípravného konania popísal poškodeného H. T. ako staršieho uja, ktorý mal podľa neho 50 alebo 60 rokov a ktorý chodil o paličku, pričom bezprostredná svedkyňa uvedeného skutku, t. č. už nebohá N. O., vo svojej výpovedi z 21.10.2020 odhadla vek poškodeného v rozmedzí od 60 do 70 rokov.

Vo svojej výpovedi z 15.01.2021 obvinený na otázku obhajcu, ktorý sa ho pýtal na jeho vedomosť o veku poškodeného A. T. odpovedal, že o veku poškodeného nevedel, pričom uviedol, že vedel že je asi starý, lebo mal paličku.

Je preto zrejmé, že obžalovaný mohol mať o veku poškodeného H. T. dostatočnú vedomosť a v tejto súvislosti zrejme iba využil zákonnú možnosť brániť sa obvineniu spôsobom, ktorý uzná za vhodný.

Zároveň treba zobrať do úvahy aj skutočnosť, že poškodený má zjavné zdravotné problémy a pohybuje sa pomocou paličky, ktorá skutočnosť je na prvý pohľad viditeľná a nepoprel ju ani obžalovaný. Z uvedeného dôvodu by preto bolo možné poškodeného H. T. považovať aj za chránenú osobu podľa § 139 ods. 1 písm. f) Tr. zák. Podľa § 127 ods.6 Tr. zák. sa totiž za chránenú osobu na účely Trestného zákona rozumie osoba, ktorá v čase činu trpí fyzickou chorobou alebo duševnou chorobou, aj keď prechodnou, bez ohľadu na to, či je dočasne práceneschopná, ako aj osoba so zmenenou pracovnou schopnosťou, invalidná osoba alebo osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, pričom intenzita takej choroby alebo postihnutia zodpovedá ťažkej ujme na zdraví.

Čo sa týka druhého samostatného skutku obžaloby, kvalifikovaného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., týkajúceho sa poškodenej osoby mladistvej B. T., nar. 16.05.2004 poznamenáva, že je síce pravdou, že táto mala v čase skutku na tvári ochranné, hygienické rúško a spočiatku jej obžalovaný nemusel vidieť do tváre, avšak z výpovede samotnej poškodenej, ale najmä svedka L. P. je evidentné, že vzájomný kontakt medzi obžalovaným a touto poškodenou trval dlhšiu dobu, počas ktorej musel obžalovaný zistiť o akú, vekovo starú osobu ide. Zároveň tento svedok popísal poškodenú ako 15-16 slečnu. V rovnakom duchu popísal poškodenú aj ďalší svedok Ing. L. X., ktorý poškodenú osobne videl a jej vek odhadol na 16 rokov.

Je preto viac ako pravdepodobné, že aj obžalovaný musel mať o veku poškodenej podobnú vedomosť ako uvedení svedkovia a teda musel vedieť, že má menej ako 18 rokov.

Len na margo pritom poznamenáva, že O. L., ešte ako svedok vo svojej výpovedi z 21.10.2020 odhadol vek poškodenej B. T., nar. 16.05.2004 vtom zmysle, že mohla mať tak 17 rokov.

Zároveň stojí za povšimnutie aj skutočnosť, že pri prvom skutku lúpeže bola poškodenou osobou osoba vyššieho veku a s paličkou v ruke a pri druhom skutku lúpeže ňou bolo v zmysle Trestného zákona dieťa. Teda v oboch prípadoch išlo o chránené osoby, u ktorých sa všeobecne predpokladá kladenie menšieho odporu, s čím zrejme počítal aj obžalovaný.

Z týchto dôvodov, vzhľadom na neuznanú kvalifikáciu skutkov 1) a 2) obžaloby ako zločinov lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. preto považuje za neprimerane mierny aj uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý bude potrebné uložiť aj s prihliadnutím na ustanovenie § 41 ods. 2 Tr.zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trebišov v celom rozsahu a vec vrátil tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný O. L. v písomných dôvodoch uviedol, že súd uňho zistil dve priťahujúce okolnosti, a to spáchanie viacerých trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zák.), pričom za viac trestných činov je v zmysle zaužívanej súdnej praxe potrebné považovať spáchanie dvoch a viacerých trestných činov. Priťažujúcou okolnosťou je aj skutočnosť, že už bol za trestný čin odsúdený (§ 37 písm.m) Tr. zák.), v tomto smere boli zohľadnené posledné dve nezahladené odsúdenia. Poľahčujúce okolnosti uňho zistené neboli.

Podľa názoru obžalovaného je napadnutý rozsudok Okresného súdu Trebišov v časti týkajúcej sa výšky uloženého trestu neprimerane prísny.

Poukazuje pritom na to, že čo sa týka pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, tak má za to, že mu možno pričítať poľahčujúce okolnosti v zmysle 36 písm. 1), písm. n) Tr. zák., keďže napomáhal OČTK pri objasňovaní trestného činu, čo vyplýva z previerky výpovede na mieste trestného činu, a taktiež, že sa priznal a oľutoval svoje konanie aj napriek formálnemu vyhláseniu o nevine. Čo sa týka priťažujúcich okolností, tieto má dve, a to v zmysle § 37 písm. h) a písm. m) Tr. zák.

Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. 1) Tr. zák., podľa ktorého: „Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.“, tak k uvedenému uvádza, že v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa 30.03.2021 je uvedené, na otázku jeho obhajcu či ľutuje čo spravil, „Áno, ľutuje to.“ Taktiež na strane 8 zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 22.10.2020 uviedol, že ľutuje to čo spravil.

Vzhľadom na to, že poľahčujúce okolnosti a priťažujúce okolnosti sú podľa jeho názoru v rovnováhe, tak mu súd mal uložiť trest v rozpätí dolnej hranice trestnej sadzby odňatia slobody 3 roky a zvýšenej trestnej sadzby v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. Trest odňatia slobody navrhuje určiť v dolnej polovici takto určenej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa náhrady škody, tak s tým v plnom rozsahu súhlasí.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák.: „Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťahujúcich okolností.“

V danom prípade teda nemalo dôjsť k zvyšovaniu dolnej hranice trestu odňatia slobody, nakoľko pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je rovnaký.

Je teda toho názoru, že vzhľadom na uvedený znalecký posudok z ktorého vyplýva, že je uňho konštatovaná porucha vývoja osobnosti a zníženie intelektu do pásma ľahkej mentálnej retardácie a taktiež to, že bola zistená oslabená logická, abstraktná a úsudková schopnosť ako aj schopnosť kritiky, je podľa jeho názoru potrebné prihliadať na to, že aj napriek uvedenej mentálnej spôsobilosti svoje činy jednoznačne oľutoval. Zastáva teda názor, že súd by mal pri určovaní výšky trestu zohľadniť aj túto skutočnosť.

Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Má zato, že takto navrhovaný uložený trest by spĺňal zákonné požiadavky zásad ukladania trestu v zmysle § 34 Tr.zák. aj s poukazom na individuálnu ako aj generálnu prevenciu.

Na podklade takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil nasledovné.

Hneď v úvode je potrebné poznamenať, že podaným odvolaním prokurátorom bola napadnutá len časť rozsudku týkajúca sa pokračujúceho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., ktorý sa týka skutkov pod bodmi 1) a 2) rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj výrok o treste. Odvolaním obžalovaného O. L., ako bolo vyššie uvedené, bol napadnutý výrok o treste. Z týchto dôvodov krajský súd preskúmaval a posudzoval napadnutý rozsudok v tomto rozsahu.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že na hlavnom pojednávaní okresného súdu boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom pre objasnenie veci a spravodlivé rozhodnutie súdu. Výrok o vine obžalovaného O. L. je zložený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú inú alternatívu skutkového deja, než aký bol na základe týchto dôkazov ustálený v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu.

V rozsudku okresného súdu konanie obžalovaného O. L. podľa zistenia odvolacieho súdu je celkom spoľahlivo preukázané vo veci zákonným spôsobom vykonanými dôkazmi, a to konkrétne výpoveďou svedka H. T., prečítanou výpoveďou nebohej svedkyne N. O., prečítanou výpoveďou mal. poškodenej X. O., výpoveďou svedkyne T. L., výpoveďou svedka L. P., prečítanou výpoveďou svedka O. J. a tiež nepriamo výpoveďou svedka L. X., ako aj listinnými dôkazmi - odborným vyjadrením ohľadne vyčíslenia škody, lekárskou správou, zápisnicou o obhliadke miesta činu a vyhotovenou fotodokumentáciou z uvedeného procesného úkonu.

Aj z výpovede obžalovaného O. L. na hlavnom pojednávaní, a tiež jeho súhlasných vyjadrení k usvedčujúcim svedeckým výpovediam vyplýva, že trestnú činnosť kladenú mu za vinu napadnutým rozsudkom nepopiera.

S prihliadnutím na tú skutočnosť, že prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok a preto odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, ale komplexne, nie je efektívne a účelné v tomto rozhodnutí znovu podrobne rozoberať dôkazy, na ktoré už v svojom rozhodnutí poukázal okresný súd, a to najmä v situácii, keď odvolatelia nespochybnili v podanom odvolaní skutočnosť vyplývajúce z výpovedí vyššie uvedených svedkov, či obsah listinných dôkazov, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia prvostupňový súd.

Na druhej strane ale vzhľadom na uplatnené námietky tak obžalovaným O. L., ako aj prokurátorom v nimi podanom odvolaní, je potrebné dať odpoveď na ich argumenty, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie v tejto trestnej veci.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd zameral dokazovanie aj na objasnenie skutočností, či obžalovaný O. L. mal vedomosť o tom, že poškodený H. T. je osobou staršou ako 60 rokov, teda osobou vyššieho veku a rovnako, či obžalovaný O. L. mal vedomosť o tom, že poškodená mal. X. O. je osobou mladšou ako 18 rokov, teda dieťaťom a zistil, že to nebolo preukázané.

Prvostupňový súd vychádzal pritom z výpovede obžalovaného O. L., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že nevedel, koľko môže mať poškodený H. T. rokov a ani maloletá X. O.. Prečo si „vybral“ na spáchanie trestného činu práve týchto poškodených vysvetlil tým, že v kritickom čase bol pod vplyvom alkoholu, nevedel čo robí, a vo vestibule Železničnej stanice v Trebišove bola v kritickom čase iba poškodená a on.

Poškodená mala na tvári rúško. Aj v prípravnom konaní sa obžalovaný k osobe poškodeného H. T. z hľadiska jeho veku vyjadroval neurčito s tým, že nevie jeho vek presnejšie uviesť, mal 50 alebo 60 rokov. V tejto súvislosti obžalovaný dôvodil, že nevie čítať ani písať a preto uvedenú otázku nevie zodpovedať.

V súlade so stavom veci a zákonom postupoval prvostupňový súd, keď pri posudzovaní vedomostí obžalovaného O. L. o veku poškodených zohľadnil komplexne jeho intelektuálne schopnosti, mentálnu

výbavu a celkové vystupovanie pred súdom a tiež závery znaleckého posudku znaleckej organizácie Forenza v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, z ktorých je zrejmé, že u obžalovaného O. L. bola zistená porucha vývoja osobnosti, zníženie intelektu do pásma ľahkej mentálnej retardácie a oslabená logická, abstraktná a úsudková schopnosť a dospel k správne mu záveru, že od obžalovaného O. L. nemožno objektívne požadovať, aby mohol mať vedomosť o veku poškodeného H. T. a mal. X. O..

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu uvedenou v dôvodoch napadnutého rozsudku, že z vykonaného dokazovania ako aj zo všetkých okolností prejednávanej veci pri tom nijako nevyplýva, že by spáchanie trestného činu bolo z pohľadu obžalovaného subjektívne ovplyvnené súvislosťou s vekom poškodených, práve naopak, je zrejmé, že obžalovaný lúpežne prepadol oboch poškodených z toho dôvodu, že sa zhodou okolností práve nachádzali v jeho blízkosti a iné osoby na mieste spáchania trestného činu neboli. Vek poškodených nebol u obžalovaného žiadnym motivačným faktorom, ktorý by ho akokoľvek ovplyvnil alebo podporil pri spáchaní trestnej činnosti, a že s vekom poškodených si obžalovaný nespájal ani ich menej intenzívnu reakciu na jeho konanie a ani inú skutočnosť. Lúpežné prepadnutie poškodených teda celkom zjavne nijako nesúviselo s ich vekom a evidentne bolo iba výsledkom snahy obžalovaného dostať sa nejakým spôsobom k finančným prostriedkom, resp. k mobilnému telefónu, bez ohľadu na to, komu ich zoberie.

Pokiaľ prokurátor v dôvodoch odvolania konštatuje, že poškodený H. T. má zjavne zdravotné problémy a pohybuje sa pomocou paličky a z uvedeného dôvodu by ho bolo možné považovať aj za chránenú osobu podľa § 139 ods. 1 písm. f) Tr. zák., krajský súd sa s uvedenou argumentáciou nestotožňuje. Skutočnosť, že poškodený H. T. pri chôdzi používa paličku, sama o sebe ešte neodôvodňuje bez ďalšieho záver, že v jeho prípade ide o chorú osobu v zmysle § 127 ods. 6 Tr. zák.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že H. T. je osobou invalidnou, alebo osobou s ťažkým zdravotným postihnutím zodpovedajúcim ťažkej ujme na zdraví.

Pre úplnosť treba poznamenať, že prokurátor nenavrhol na hlavnom pojednávaní vykonať dôkazy na objasnenie vyššie uvedenej skutočnosti a rovnako neboli takéto dôkazy vykonané v prípravnom konaní a v podanej obžalobe prokurátor odôvodnil použitie právnej kvalifikácie konania obžalovaného O. L. v bodoch 1) a 2) obžaloby - zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. a) a e) Tr. zák.

V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že ust. § 139 ods. 1 písm. a) až j) Tr. zák. sa nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby tak, ako to bolo v posudzovanej trestnej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd nezistil pochybenie prvostupňového súdu v právnom posúdení konania obžalovaného O. L.. Obžalovaný tým, že použil proti H. T. a mal. X. O. násilie v úmysle zmocniť sa ich vecí, spáchal zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák.

Po preskúmaní výroku o treste krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zmenu tohto výroku. Obžalovaný O. L. je v napadnutom rozsudku hodnotený na základe dostupných a vykonaných dôkazov, plne v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. Okresný súd zistil, že doposiaľ bol 5x súdne trestaný za prevažne majetkovú trestnú činnosť, naposledy rozhodnutím Okresného súdu Nový Jičín zo dňa 8.10.2020 sp.zn. 19T/108/2019 pre trestný čin výtržníctva. Predtým mu bol rozhodnutím Okresného súdu Frýdek - Místek zo dňa 24.7.2019 sp.zn. 4T/108/2019 pre trestný čin krádeže uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace, výkon ktorého bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 1 rok, ktorá uplynula 3.9.2020. V prípade starších odsúdení obžalovaného tuzemskými súdmi z rokov 2016, 2015 a 2013 už nastala fikcia neodsúdenia. V registri priestupkov má obžalovaný celkovo 24 záznamov za priestupky rôzneho charakteru, prevládajú však menej závažné priestupky na úseku zákona o dráhach (neoprávnené prechody cez železničné koľajisko) a priestupky proti verejnemu poriadku.

Prvostupňový súd u obžalovaného O. L. zistil dve priťažujúce okolnosti a to spáchanie viacerých trestných činov (§ 37 písm. h) Tr. zák.) a tiež, že bol už za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m) Tr. zák.).

Poľahčujúce okolnosti prvostupňovým súdom u obžalovaného O. L. zistené neboli. Pokiaľ obžalovaný v tejto súvislosti v podanom odvolaní namieta, že mu mala byť zohľadnená poľahčujúca okolnosť podľa

§ 37 písm. l) Tr. zák. , to znamená, že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, krajský súd konštatuje, že obžalovaný O. L. sa v prípravnom konaní priznal len pod ťarchou vykonaných dôkazov - výsluchu t.č. už nebohej N. O., svedka L. P., svedka P. L., ako aj svedka O. J., a prejav ľútosti obžalovaným nebol úprimný a spontánny. Vyjadrenie obžalovaného O. L. na hlavnom pojednávaní nekorešponduje s ním požadovanou poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) Tr. zák.

K návrhu obžalovaného O. L., aby mu bola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., t.z. ,že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, odvolací súd nezistil u obžalovaného O. L. také aktívne konanie v priebehu trestného konania v posudzovanej trestnej veci , na ktoré by bolo potrebné uplatniť vyššie uvedenú poľahčujúcu okolnosť.

Prvostupňový súd pri rozhodovaní o treste vychádzal zo základných zásad pre ukladanie trestu tak, ako sú uvedené v § 34 Tr. zák. Náležite zohľadnil v uloženom treste obžalovanému O. L. okolnosti prípadu, spôsob spáchania činu, mieru zavinenia, spôsobený následok, ale aj pohnútku, pomer a mieru závažnosti príťažujúcich okolností a zároveň prihliadol aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy a uložil obžalovanému O. L. podľa zásad uvedených v ust. § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest s použitím asperačnej zásady vymedzenej v ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. v dolnej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 7 rokov.

Vzhľadom na uvedené zistenie odvolací súd má zato, že uložený trest obžalovanému O. L. je zákonný a potrebný tak na dosiahnutie účelu generálnej, ale aj individuálnej prevencie u obžalovaného, aby tento v budúcnosti už neporušoval záujmy chránené Trestným zákonom, ale viedol riadny život.

Zaradenie obžalovaného O. L. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia je v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. , pretože obžalovaný O. doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Tieto skutočnosti odôvodňujú záver vyslovený vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.